

י"ב אייר ה'תשע"ו 20.5.16

מגזין מס' 380

ערב שבת פרשת בהר

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כספך

שפה משותפת

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

מאבקו הפנימי של האדם על משמעות חייו הוא מאבק בלתי נמנע שאי אפשר בלעדיו, שכן מי שאינו נאבק באופן פנימי – אף אחד לא יעשה זאת במקומו.

אחד מהקשיים הגדולים ביותר במאבק זה, הוא בלבול המושגים והדעות. על כן פותח בעל התניא את ספרו בעשיית סדר ומיפוי כוחות הנפש הפנימיים והחיצוניים. כמו לוקח הוא איתו את הלומד ל'מסע אל תוך הנפש', מסע היכרות עם הכוחות הסותרים שבאדם. אט אט מבהיר ומסדר הוא לנו את עולם המושגים ('שכל', 'רגשות', 'צדיק', 'רשע', 'בינוני', 'נפש' וכו') ומלמדנו לזהות באופן עצמאי את הענינים הללו כפי שהם בתוכנו, וכל זאת בכדי שנדע 'מי נגד מי' – שנבחין מהו עיקר ומהו טפל.

הגדרת מושגי היסוד הללו היא משמעותית ביותר, ובפרט בין אדם לחברו. פעמים רבות נמצאים אנו מדברים עם הזולת אודות מושג כלשהו, כשבה בעת, למעשה מתכוון כל אחד מאיתנו, באותו המושג ממש, לענין אחר לגמרי. במצב זה, כאשר המושגים אינם בעלי תוכן זהה, יוצר הדבר בלבול ו'קצרים בתקשורת', וזאת על אף שישנו בכולנו בעצם רצון בסיסי להידברות ולשלום. ולכן, ראשית לכל, עוד לפני הכניסה אל הלימוד המעמיק בתכנים, בעל התניא תחילה כמו 'מיישר קו' עם הלומד בנוגע למושגי היסוד, בכדי ליצור עימו שיח 'נוגע' בשפה משותפת. עושר בשפה הוא למעשה עושר בנפש. לעומת זאת, דלות בשפה – עדות היא לרדידות ושטחיות זמנית. השפה הינה כלי ביטוי למה שהאדם חש וחווה בתוכו. ולכן, על מנת ליצור תקשורת בריאה עם הזולת על כל אחד ואחד ללמוד להתבטא נכון. אדרבה, כשהאדם מתייגע ומתרגל לבטא עצמו בדייקנות יותר, מתפתחת בזה גם פנימיותו שלו. עבודת האדם לעדן את דיבורו אל הזולת, להופכו לכלי המשקף נאמנה את רבדי הנפש הדקים, מרוממת אותו עצמו מעלה מעלה, שכן תוך כדי תהליך התהוותה של התקשורת הראויה מתעוררות איכויותיו הכמוסות לצאת מן הכח אל הפועל.

לוח שיעורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

ל"ג בעומר עם הרב כלב - פרטים בעמוד האחרון

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

אין מצב אבוד – תמיד ניתן לתקן י"ד באייר / פסח שני

⊕ יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן שבית המקדש היה קיים ניתנה הזדמנות נוספת גם לאלו שלא היה באפשרותם להקריב עם כלל ישראל קרבן פסח במועדו. בימינו, מציינים יום זה באי אמירת תחנון ובאכילת מצה. ⊕ ענינו הפנימי של פסח שני הוא שאין מצב "אבוד", תמיד ניתן לתקן ולהשלים. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה, ואפילו "לכם", שהקלקול נעשה ברצון, על אף הכל תמיד אפשר לתקן. (על פי 'היום יום' י"ד אדר)

פסח שני – בפנימיות הענינים

בתקופה שלאחר הסתלקות האדמו"ר הקודם, הרבי הריי"ץ, ועוד בטרם קיבל חתנו על עצמו את הנשיאות, אמר הוא באחת מהתוועדויותיו: ידוע פתגמו של אדמו"ר הריי"ץ, לפיו ענינו של פסח שני הוא כי אף פעם לא אבוד – תמיד יכולים לתקן. גם מי שהיה טמא, או בדרך רחוקה, ואפילו אם היה הדבר מרצונו (שלא היה זה מאונס או בשגגה כי אם במזיד), אף על פי כן תמיד ניתן לתקן.

פתגם זה מלמדנו הוראה בנוגע להתקשרות לנשיא הדור: ישנם כאלה שאף פעם לא היו אצל הרבי. וישנם גם כאלה שאמנם בפועל ראו את הרבי, ולא רק פעם אחת אלא פעמים רבות, אך, באמת, לא נפעל אצלם דבר, ואם כך, לאמיתו של דבר, למעשה לא היו אצל הרבי אף פעם, ורק נדמה להם שראו את הרבי. וכיון שכן, עלולים הם לחשוב שעכשיו כבר אבוד... על זה באה ההוראה מפסח שני – שגם אלה שלא

מה קרה בפסח שני?

בי"ד בניסן, ביום השנה הראשון ליציאתם ממצרים, הקריבו בני ישראל את קרבן הפסח. על פי הציווי האלוקי, יכלו להקריב קרבן זה רק הטהורים מכל טומאה ובפרט מ'טומאת מת' (כלומר אלו שלא באו במגע או 'התעסקו' בטהרת המת או בקבורתו).

באותה שעה באו לפני משה רבנו מספר אנשים שנמנע מהם להקריב עם הציבור בשל היותם טמאים (ב'טומאת מת' – ויש אומרים כי טומאתם באה להם לפי שהתעסקו בקבורתם של

הצדיקים נדב ואביהו, בני אהרן), ותלונה בפיהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם. למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל?"

בתגובה לטענתם ניתנה מאת ה' הזדמנות נוספת גם למי שהיה טמא, או שהיה בדרך רחוקה. ומעתה, גם מי שנבצר ממנו להשתתף בהקרבת קרבן בפסח ראשון, יהיה באפשרותו להקריבו שלושים יום לאחר חג הפסח, בי"ד באייר הוא "פסח שני".

הסיפור השבועי

האיש המסתורי

כרעם ביום בהיר הכתה הידיעה על ראשיהם של יהודי טבריה. היישוב היהודי לפני יותר ממאתיים שנה היה קטן ודל אמצעים, והגזרה שניחתה עליו היתה למעלה מיכולתו.

נציגי היהודים בטבריה נקראו במפתיע אל מושל הגליל העריץ, הפחה אחמד אל ג'אזר. זה היה ידוע באכזריותו ובשנאתו ליהודים. הוא ניצל את המעמד שהקנתה לו ממשלת טורקיה להיטפל ליהודים בכל עת ולהצר את צעדיהם.

עתה תבע מהם הפחה להעלות לו סכום עצום. הוא הוסיף אזהרה: "אם לא תביאו לידי את הסכום במלואו בזמן שנקבתי, תגורשו מהעיר עם כל בני משפחותיכם".

התכנסו כל ראשי הקהל למצוא פתרון לאיום המרחף מעל ראשם. הם באו לידי החלטה לשגר שליח אל קהילות ישראל בארצות השכנות, לבקשם להרים את תרומתם להצלת יהודי טבריה. לא היה מתאים לשליחות זו מרבי יעקב שמשון משפיטובקה, שהכול הכירו בקדושתו ובחסידותו.

כמה שנים קודם לכן בא לטבריה. אחרי הסתלקות רבו, בעל ה'תולדות', היה לתלמידו של רבי פינחס מקוריץ. לאחר זמן הצטרף ל'עליית החסידים' הידועה, והתיישב בטבריה. שם בחר בחיי דלות ובלבד שיוכל לעסוק בתורה ובעבודת הבורא. לא עברה חצי שנה מאז עלייתו, והוא נתבשר על הסתלקות רבו, רבי פינחס מקוריץ.

קשה היה לרבי יעקב שמשון לקבל עליו את השליחות, שאילצה אותו לעזוב את לימודו לזמן רב, וגם המסע היה כרוך בסכנות רבות. עם זה, הסכנה המרחפת על יהודי העיר הכריעה לדחות כל שיקול אחר.

הוא יצא לעבר העיר ביירות שבלבנון, ששם התבססה קהילה יהודית גדולה. השמועה אמרה כי רוב בני הקהילה הם בעלי מלאכה ואנשי עמל, ואף שאינם בעלי הון, הם משתכרים בכבוד.

על פי בקשתו של רבי יעקב שמשון הורה רב הקהילה להזמין את כל יהודי הקהילה לדרשה שיישא האורח בשבת. ואכן, בשבת היה בית הכנסת מלא מפה אל פה ביהודי המקום.

פתח האורח בדרשה נלהבת, שזורה בפנינים על הפרשה ובדברי חן ערבים לכל אוזן. דממה שרתה בבית הכנסת וההקשבה היתה מלאה. אך לפתע עצר האורח את שטף דיבורו ופרץ בבכי. הכול הביטו בו בהשתוממות, ובמהרה הסביר הרב את סיבת בכיו:

"יהודים יקרים, לא דרשן אני ולא בן דרשן. שליח מצוה אני מקהילת קודש טבריה, שסכנה גדולה מרחפת על ראשה". כאן סיפר רבי יעקב שמשון על דרישתו של הפחה העריץ, וביקש מכל אחד ואחד להרים תרומה הגונה להצלת יהודי טבריה.

יהודי ביירות הגיבו ברגשות כנים של השתתפות בצער, אולם במהרה התברר לאורח כי אין ביכולתם להגיש עזרה ראויה. ראשי העדה הסבירו לו כי פרנסת יהודי המקום מספיקה אך בקושי לצורכי הקיום שלהם ואין בכחם לתרום, ודאי שלא סכום גדול כזה.

רבי יעקב שמשון התאכזב עמוקות. אם זה המצב בקהילת ביירות, איזו תקווה יוכל לתלות בבני קהילות אחרות, שאולי מצבן קשה יותר?

בשובו לבית מארחו שכב רבי יעקב שמשון לנוח מעט, ובחלומו ראה את רבו המנוח, רבי פינחס מקוריץ, המאיר

לו את פניו ושואל מדוע הוא מודאג ביום שבת קודש. סיפר לו רבי יעקב שמשון את סיפור גזרתו של הפחה, ואת התנפצות תקוותו מיהודי ביירות.

אמר לו רבו: "תנוח דעתך. ה' יהיה בעזרך אם תעשה כדבריי. מחר בבוקר השכם להתפלל שחרית וצא לרחוב. צפה בעוברים ובשבים, וכשתראה אדם חגור חבל גס רץ בדרכו בלי להביט אנה ואנה, תפוס מיד בחגורתו ואמור לו כי אנוכי שלחתיך לבקש את עזרתו".

קם רבי יעקב שמשון מעודד. לפליאת רב הקהילה למראה השינוי הפתאומי במצב רוחו, השיב האורח במילים קצרות: "נודע לי כי בעזרת ה' יימצא מוצא לצרתם של יהודי טבריה". סתם ולא פירש.

למחרת בבוקר עשה רבי יעקב שמשון ככל אשר ציווהו רבו. הוא צפה בעוברים ובשבים ופתאום הבחין באדם רץ המתאים לתיאור שקיבל בחלום. מיד מיהר אליו ואמר: "ר' יהודי, זקוק אני לעזרתך!".

האיש הגיב בתימהון, ומשך בכתפיו: "מה אתה רוצה ממני? אינך רואה כי ממהר אני, ואין באפשרותי לעזור לך?!"

אולם רבי יעקב שמשון לא הרפה מאחיזתו בו. הוא השיב בתקיפות: "פונה אני אליך בשליחותו של מורי

ורבי, רבי פינחס מקוריק. לא אעזובך עד אשר תיענה לבקשתי".

כאשר שמע הלה את שמו של רבי פינחס מקוריק, שינה את טעמו. בשקט אמר: "אם כן, אחוז בי ובוא עמי ואל תרפה".

רבי יעקב שמשון החזיק בחגורתו של האיש והלך אחריו. בתוך זמן קצר עמדו רגליהם מחוץ לעיר, ולמרבה תדהמתו מצא פתאום את עצמו עומד עם האיש בשערי קברו של רבי שמעון בר יוחאי במירון!

האיש פנה אל רבי יעקב שמשון והזהירו לבל ייכנס עמו, כי עליו להשתטח על ציון רשב"י לבדו. שמר רבי יעקב שמשון את פקודת האיש והמתין בחרדת קודש מחוץ למערה.

פתאום יצא האיש החוצה, פניו נוהרות משמחה, והוא קרא אל רבי יעקב שמשון: "הבה נודה לה", כי זה עתה פעל רשב"י שהגזרה נתבטלה! יכול אתה לשוב לעירך".

נפרד ממנו רבי יעקב שמשון וחזר לטבריה שמח וטוב לב. תיכף בהיכנסו בשערי העיר נתבשר כי הפחה אחמד אל ג'אזר מת מוות פתאומי, ומכיוון שכן בטלות כל גזרותיו.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

"זאת התורה אדם" (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב – 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה – 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת בהר

שמיטת השנה השביעית

ה' מצוה את משה בהר סיני לומר לבני ישראל: שנת השמיטה היא השנה השביעית לאחר שש שנות עבודת האדמה. את שנת השמיטה אנו מקדשים בשביטה מעבודת הארץ ובשמיטת (הפקרת) יבולי שנה זו הצומחים ועולים מאליהם ומותרים לכל. ה' מבטיח כי יבול השנה השישית יפרנס את ישראל גם בשנה השביעית ועד לצמיחת יבולי השמינית. המצוות בענין שנת השמיטה נוהגות רק בארץ ישראל:

ברכת השנה השישית

שואלת התורה: "וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסוף את תבואתנו?"! ומשיב הכתוב: "וציוויתי את ברכתי לכם בשנה השישית, ועשות את התבואה לשלוש שנים" (לשנה השישית, השביעית, וחלק מן השמינית עד אשר תנבוט התבואה החדשה).

שנת היובל

לאחר שבע שמיטות (ארבעים ותשע שנים) תחול שנת החמישים, שנת היובל. מלבד דיני השמיטה הנוהגים בשנת היובל כבכל שנת שמיטה, נוספים בשנה זו דיני יציאת כל העבדים העבריים לחירות וכן חזרת הקרקעות (מידי החוכרים) לבעליהן הראשונים. את שנת היובל מקדשים ביום הכיפורים בתקיעת שופר, ומכאן שמה של שנת החמישים – על שם השופר הנקרא יובל.

שמירה על חלוקת הארץ לשבטים

אדמות ובתים בארץ ישראל אינם ניתנים למכירה גמורה

כי אם לחכירה בלבד. בשנת היובל מסתיים על פי התורה תוקפן של עסקאות הנדל"ן (החכרת אחוזות, בתים וקרקעות). שווי הקרקע או הנכס בעסקאות החכירה נקבע בהתאם למספר השנים שנותרו עד שנת היובל, בה יחזרו הקרקע או הנכס לבעליהן המקורי [על פי חלוקת הארץ (בתורה) לשבטים]. והטעם לכך, אומרת התורה: **"כי לי הארץ, כי גרים ותושבים אתם עמדי"**.

אפשרויות גאולת נכסי הנדל"ן

בנוגע לחזרת הקרקעות, הבתים וכו' לבעלים הראשונים מפרטת התורה אפשרויות לגאולת הנכסים:

המוכר בית בעיר מוקפת חומה, באפשרותו לגאול (לרוכשו בחזרה) עד תום שנה מהמכירה. אולם אם לא גאל עד תום שנה, אזי המכירה היא לצמיתות ואינה חוזרת אף ביובל.

שונה הדבר בנוגע לבית הנמצא בעיר שאינה מוקפת חומה, אותו ניתן לגאול בכל עת. ואף אם אינו נגאל, יחזור לבעלים בשנת היובל. דין זה מתייחס במיוחד בנוגע לערי הלואים – שלעולם יוחזרו להם שדותיהם ובתיהם.

איסור נשך הריבית

התורה אוסרת הטלת ריבית על הלואה. ה' מזהיר מפני ניצול חולשת הלווה הזקוק לכסף (אף אם ייתרצה הוא במצוקתו לשלם ריבית, מכל מקום הדבר אסור בתכלית).

דיני עבד עברי ועבד כנעני

יהודי אשר (בשל מצוקתו הכלכלית) נאלץ למכור עצמו לעבד, יקבל בבית הקונה, האדון היהודי, מעמד מיוחד:

אסור להעבידו בעבודות בזויות; עבודתו תהיה כעבודת פועל שכיר; ישוחרר עם משפחתו לאחר שש שנות עבודה; ובהגיעה שנת היובל, אף אם טרם מלאו שש שנים לעבודתו, יצא לחופשי חינם. לעולם אין לרדות בעבד עברי באשר בני ישראל הינם עבדי ה' ולא עבדים לעבדים. לעומתו, עבד גוי קנוי הוא בקניין הגוף ועבודתו מלאה ולצמיתות. עבד זה אינו יוצא לחירות ועובר כנכס בירושה.

עבד עברי הנמכר לגוי

יהודי שמצבו הכלכלי הירוד אילצו למכור עצמו לגוי תושב הארץ, יוצא גם הוא בשנת היובל. ועל כל פנים, על כסיום הפרשה מחזקת התורה שלושה ציונים אודותם כבר למדנו: איסור עבודה זרה על הבטיה השונים (כעשיית אלילים, פסל, מצבה או אבן משכית); חיוב שמירת השבת; יראת המקדש.

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

שנת השמיטה כיום השבת

נקודות בעיבוד קל על הפרשה מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"ושבתה הארץ שבת לה" (ויקרא כ"ה,ב')

שנת השמיטה מכונה בפרשתנו שבת: "ושבתה הארץ שבת לה". גם בהמשך נאמר: "שבת שבתון יהיה לארץ, שבת לה". חז"ל למדו מכאן, שלשבת ולשמיטה יש הלכות משותפות. למשל, כשם שחובת השביתה ממלאכה בשבת מתחילה רק עם כניסת השבת ולא קודם לכן, אף בשנת השמיטה אין איסור לזרוע בסוף השנה השישית, אף על פי שהפירות יצמחו מעצמם בשנת השמיטה.

רש"י מפרש, שכוונה המילים "שבת לה" ללמדנו שהשביתה ממלאכת האדמה בשנת השמיטה צריכה להיות "לשם ה'". כשם שהשבת נועדה להשריש בלב האדם את ההכרה בבריאת העולם על ידי הקב"ה – "ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, וביום השביעי שבת" – כך גם שנת השמיטה היא "שבת לה" – לשם ה', גם היא נועדה להחדיר בלב האדם את האמונה בבורא העולם ומנהיגו.

לקדש את החיים

את ההשוואה לשבת יש לפרש גם בעומק יותר: השבת מקיפה את כל מציאותו של היהודי, גם את צרכיו הגשמיים, וכלשון הציווי "וקראת לשבת עונג". יהודי מענג את השבת לא רק בענייני תורה ותפילה, אלא גם בענייני אכילה ושתייה. כי קדושת השבת חודרת גם לחייו הגשמיים של האדם, עד שהעונג הגשמי עצמו נעשה ענין של מצוה וקדושה.

גם שנת השמיטה נועדה לקדש את החיים הארציים והגשמיים. אנו רואים זאת בעובדה שפירות שנה זו קדושים, ויש כמה וכמה הלכות שנועדו לשמור על

קדושתם של הפירות. דבר זה מבטא את הרעיון "בכל דרכיך דעהו" – יהודי עובד את הקב"ה בכל דרכיו ובכל מעשיו, ובכלל זה העשייה הגשמית היום יומית.

יתרון לזה על זה

מצד אחד יש לשבת יתרון על שנת השמיטה. ביום השבת האדם מתעלה מעל כל ענייני החולין. כל המלאכות אסורות, ואילו הצרכים הגשמיים שגורמים עונג נהפכים למצוה. משמעות הדבר – בשבת יהודי עומד בדרגת קדושה עליונה, שלמעלה מהחיים הגשמיים הרגילים.

לעומתה, שנת השמיטה נועדה להחדיר את הקדושה לתוך הארץ, לתוך החיים הארציים של האדם. בעוד השבת נותנת לנו כח להתעלות מעל ענייני העולם, שנת השמיטה מעניקה כח להביא את הקדושה לתוך החיים הארציים עצמם.

בכל דרכיך דעהו

וזו ההוראה שיש ללמוד ממצוות השמיטה בעבודתו הרוחנית של כל אחד ואחד מישראל – קדושת האדם ודבקותו בקב"ה צריכות להיות לא רק בזמני התפילה ולימוד התורה, כשהוא קדוש ומובדל מענייני העולם, אלא גם כשהוא עוסק בענייני החולין, בצרכים הגשמיים והארציים שלו.

שנת השמיטה נותנת כח לשש השנים שאחריה. היא בבחינת מאגר גדול, שממנו מחלקים את השפע לכלים הקטנים. האדם נדרש לשאוב קדושה אלוקית ("שבת לה") משנת השמיטה, כדי שיוכל לקיים את הציווי "בכל דרכיך דעהו".

(מתוך הספר "שלחן-שבת")

על-פי 'ליקוטי-שיחות' כרך י"ב

חסידות על הפרשה בהר

להחזיקנו ולהחיותנו, ולהושיענו תשועת עולמים.
(‘כתר שם טוב’, עמ’ סא)

התורה ניתנה בכדי להאיר את העולם פרשת בהר

שם פרשתנו, ‘בהר’, מזכיר את המעמד הנשגב של מתן תורה, תכלית העלייה, ואילו בפרשה עצמה מסופר על תכלית הירידה – יהודי שנמכר לשמש לעבודת אלילים.

ללמדך, התורה לא ניתנה לנו כדי לאפשר את המשך הישיבה במדבר, תוך התבודדות מהעולם; היא ניתנה כדי שנוכל להכנס להנהגה הטבעית של ארץ ישראל (דבר המאפשר גם את הירידה והנפילה שעליה מסופר בפרשתנו), והמטרה היא להאיר את החושך השורר בעולם בנר מצוה ותורה אור.

(לקוטי שיחות כרך יז עמ’ 304)

עבודת ה' בגוף ובנפש כי לי בני ישראל עבדים (כה,נה)

בני ישראל נקראים ‘בנים’ ו‘עבדים’. ההבדל ביניהם הוא:

עבדים – מצד הגוף. הגוף חייב לקבל על עצמו עול מלכות שמים, כעבד שמקבל את מרותו של אדונו.
בנים – מצד הנשמה (כשם שהבן נמשך ממוח האב, כך הנשמה באה מ“חכמה עילאה”). הנשמה עובדת את ה’ מתוך אהבה ועונג, כבן המשמש את אביו.

(ספר המאמרים קונטרסים ב עמ’ תעח)

זכות הכפירה בעבודה זרה גר ותושב וחי עמך (כה,לה)

איזהו תושב? כל שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת אלילים (רש“י). הווי אומר: גם אם אין בידינו אלא זכות זו שאנו כופרים בעבודה זרה – חייב הקב“ה כביכול

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

ספר התנ"ך

עודה ראשונה לנפש

תניא
 חודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

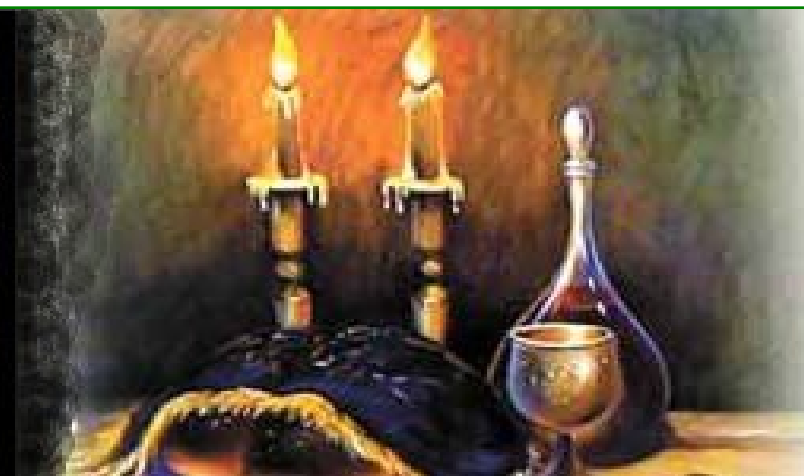
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:14	18:57	י-ם
20:17	19:12	ת"א
20:18	19:05	חיפה
20:15	19:14	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון

22:00 - התכנסות

■ שיעור מיוחד בענינו של יום

■ ניגונים

■ כיבוד קל ושתייה
דמי השתתפות 40 ש"ח

ניתן להגיע בשעה 21:30 לאירוע המסורתי בכפ"ח
הכולל את הדלקת המדורה הגדולה בעולם!
ההתוועדות תחל מיד לאחר
התכנית האמנותית בכפר חב"ד
חניה במקום*

ליצירת קשר ופרטים נוספים:
(אוריאל) 0525-652-770

ב"ה

ל"ג בעומר

עם הרב
יאיר כלב

הנכם מוזמנים
להתוועדות חסידית

לכבוד יום ההילולא של רשב"י
יום מתן והתגלות ספר הזוהר,
הוא חג מתן פנימיות התורה.

■
ל"ג בעומר, רביעי בלילה
אור ל-ח"י באייר 25/05/16
בחצר בית הרב כלב בכפר חב"ד

